RAAD VAN STATE, AFDELING ADMINISTRATIE.

A R R E S T

nr. 127.262 van 21 januari 2004
in de zaak A. 126.522/XIV-11.621.

In zake : XXX,
die woonplaats kiest bij
Advocaat D. JADOT,
kantoor houdende te 7900 LEUZE-EN-HAINAUT,
rue de Condé 35

tegen :

de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

DE VOORZITTER VAN DE XIVe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat XXX, van Iraanse nationaliteit, op 9 september 2002 heeft ingediend om de vernietiging te vorderen van de beslissing van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 9 augustus 2002 tot bevestiging van de beslissing van de gemachtigde van de Minister van Binnenlandse Zaken van 8 juli 2002 tot weigering van verblijf, met bevel om het grondgebied van het Rijk te verlaten;

Gezien het verzoekschrift dat de verzoekende partij op dezelfde dag heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van dezelfde beslissing;

Gelet op de beschikking van 19 september 2002 waarbij aan de verzoekende partij het voordeel van de kosteloze rechtspleging wordt verleend;

Gelet op artikel 26 van het koninklijk besluit van 9 juli 2000 houdende bijzondere procedureregeling inzake geschillen over beslissingen betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen;

Gezien de nota van de verwerende partij;

Gezien het verslag opgemaakt door Eerste Auditeur-afdelingshoofd H. VERHULST, op grond van artikel 26 van voormeld koninklijk besluit;

Gelet op de kennisgeving van dat verslag aan de partijen;

Gelet op de beschikking van 27 oktober 2003 waarbij de terechtzitting bepaald wordt op 7 januari 2004;

Gehoord het verslag van Kamervoorzitter A. BEIRLAEN;

Gehoord de opmerkingen van Advocaat Ch. JANSSENS die, loco Advocaat D. JADOT verschijnt voor de verzoekende partij en van Adjunct-adviseur L. VANDERVOORT, die verschijnt voor de verwerende partij;

Gehoord het eensluidend advies van Eerste Auditeur R. VANDER ELSTRAETEN;

Gelet op titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973;

1. Over de gegevens van de zaak.

Overwegende dat de gegevens van de zaak als volgt kunnen worden samengevat:

1.1. XXX, van Iraanse nationaliteit, is in België binnengekomen op 23 juni 2002 en heeft zich de volgende dag vluchteling verklaard.

1.2. Op 8 juli 2002 neemt de gemachtigde van de Minister van Binnenlandse Zaken de beslissing tot weigering van verblijf, met bevel om het grondgebied van het Rijk te verlaten.

1.3. De beslissing van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 9 augustus 2002 tot bevestiging van de beslissing van de gemachtigde van de Minister van Binnenlandse Zaken van 8 juli 2002 tot weigering van verblijf is als volgt gemotiveerd:

> "(...)
> Mijn beslissing is gebaseerd op de volgende motieven:
> U verklaart de Iraanse nationaliteit te bezitten en van Ahwaz afkomstig te zijn. Eind 1370 (1990) zou uw vriend R. R. gearresteerd zijn omdat hij beschuldigd werd van brandstichting in het huis van een kolonel van Ettelaat. Ook u zou met betrekking tot dit incident enkele dagen vastgehouden zijn door Sepah-e Pasdaran en ondervraagd zijn over uw relatie met R. R.. Na drie á vier dagen zou u vrijgelaten zijn dankzij de bemiddeling van uw oom en na het ondertekenen van een schriftelijke verklaring. Tijdens uw legerdienst in 1372 (1993) zou u geregeld in conflict geweest zijn met de ideologische diensten omwille van uw dissidente politieke overtuiging. Toen eind 1373 (1994) een brand zou ontstaan zijn in de kazerne, zou u daarvan beschuldigd zijn en tien dagen opgesloten zijn. In 1376 (1997) zou u in contact gekomen zijn met twee oude klasgenoten, F. A. en A. K., die aan de universiteit van Ahwaz studeren. Samen met hen zou u kritische pamfletten geschreven en verdeeld hebben over allerhande actuele

politieke thema's. U zou hierdoor nooit problemen gekend hebben tot 08/03/1380 (29/05/2001) toen u een publieke bijeenkomst zou georganiseerd hebben bij u thuis over de problematiek van politieke gevangenen. Toen een aantal integristen de reunie verstoorden, zouden de ordediensten tussengekomen zijn en u en A. K. meegenomen hebben. U zou drie dagen vastgehouden zijn en ondervraagd zijn over uw politieke overtuiging. Na het ondertekenen van een verklaring zou u vrijgelaten zijn. In tussentijd zou u ook op uw werk problemen gehad hebben vanwege het verspreiden van pamfletten. U zou eveneens de corruptie van uw werkgever aan het licht gebracht hebben. Eind 1380 (2002) zou u uiteindelijk ontslagen zijn. Op 24/02/1381 (14/05/2002) zou u via F. A. vernomen hebben dat uw vriend A. K. gearresteerd was door Ettelaat. F. zou u eveneens gezegd hebben dat hij naar uw huis zou gaan om de bezwaarlijke documenten die bij u thuis lagen, veilig op te bergen. U zou die dag bij uw moeder in M. S. geweest zijn. Diezelfde dag nog zouden de agenten van Ettelaat ook bij uw moeder thuis gekomen zijn. U zou daarop naar Shahin Shar gegaan zijn. Enkele dagen later zou u via uw buur I. vernomen hebben dat ook F. gearresteerd was toen hij bij u thuis de bezwaarlijke documenten aan het opbergen was. Via vrienden zou u later vernomen hebben dat de agenten van Ettelaat ook bij uw zus L. in Ahwaz en bij uw moeder in M. S. zouden geweest zijn. U zou tot 15/03/1381 (05/06/2002) bij uw vriend M. A. in Shahin Shar gebleven zijn. Vervolgens zou u via Teheran en Moku naar Turkije gegaan zijn. Vanuit Turkije zou u in een vrachtwagen naar België gereisd zijn, waar u op 02/04/1381 (23/06/2002) zou aangekomen zijn. Op 24 juni 2002 vroeg u hier asiel aan. Ter staving van uw asielrelaas legt u een kopie van uw boekje van burgerlijke stand en van uw militaire kaart voor.

Er dient te worden opgemerkt dat u niet aannemelijk maakt uw land uit een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie te zijn ontvlucht. U verklaart weliswaar politiek actief geweest te zijn in uw land van herkomst, maar niet in het kader van één of andere politieke partij of organisatie. U zou sinds 1997 met een aantal vrienden die aan de universiteit studeerden kritische pamfletten geschreven en verspreid hebben. In het kader van deze activiteiten zou u echter nooit problemen gekend hebben met de autoriteiten. Op 08/03/1380 (29/05/2001) zou u weliswaar gearresteerd zijn omdat u bij u thuis een bijeenkomst organiseerde, maar u zou niet in beschuldiging gesteld zijn en na het ondertekenen van een verklaring enkele dagen later vrijgelaten zijn (zie verhoorverslag CGVS p. 11). Wat er allerminst op wijst dat de Iraanse autoriteiten u zouden vervolgen omwille van uw politieke activiteiten. Ook na uw twee eerdere detenties in 1990 en 1994 zou u zonder verdere gevolgen vrijgelaten zijn, wat er evenmin op wijst dat de Iraanse autoriteiten erop uit zouden zijn u te vervolgen. Bovendien blijkt nergens uit uw verklaringen dat uw latere problemen met één van beide detenties in verband zouden kunnen gebracht worden. Ook de problemen die u zou gehad hebben op uw werk door meningsverschillen met collega's en het aan het licht brengen van een intern corruptieschandaal, die uiteindelijk tot uw ontslag zouden geleid hebben, wijzen er bezwaarlijk op dat u vervolgd zou worden in de zin van de Vluchtelingenconventie.

Met betrekking tot uw verklaringen betreffende de directe aanleiding tot uw vlucht dient te worden opgemerkt dat u slechts via derden vernam dat uw vrienden A. K. en F. A. gearresteerd werden (zie verhoorverslag CGVS p. 13). Het feit dat ook u zou gezocht worden door de Ettelaat omwille van dezelfde feiten vernam u eveneens via derden (zie verhoorverslag CGVS p. 3). Bovendien zijn uw verklaringen hieromtrent niet coherent, waardoor de geloofwaardigheid van uw vluchtaanleiding in het gedrang komt. Zo maakte u tijdens het gehoor op de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) geen gewag van het feit dat de agenten van Ettelaat op 24/02/1381 (14/05/2002) bij uw moeder langskwamen toen u bij haar op bezoek was (zie CGVS p. 5-6). Op de DVZ verklaarde u dat u via een jongen uit de buurt, Iraj, vernam dat de agenten bij uw moeder waren langsgeweest (zie verhoorverslag DVZ p. 11). Deze tegenstrijdigheid ondermijnt de geloofwaardigheid van uw verklaringen betreffende dit feit. Voorts dient te worden opgemerkt dat u bij het begin van het gehoor op het CGVS verklaart dat de agenten van het Ettelaat bij uw zus kwamen op 27/02/1381 (17/05/2002) en bij uw moeder op 28/02/1381 (18/05/2002) (zie verhoorverslag CGVS p. 3). Later verklaart u echter dat de agenten op 25/02/1381 (15/05/2002) bij uw zus kwamen en op 26/02/1381 (16/05/2002) bij uw moeder (zie verhoorverslag CGVS p. 14). Deze tegenstrijdige verklaringen doen andermaal afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw asielrelaas daar deze feiten rechtstreeks geleid hebben tot uw vlucht en bijgevolg als

centrale elementen in uw asielrelaas kunnen beschouwd worden. Ook toen u tijdens het gehoor op het CGVS gevraagd werd waarom u gezocht zou worden, antwoordde u dat de Iraanse autoriteiten bewijzen tegen u hebben doordat u een aantal bezwarende boeken in uw bezit zou gehad hebben. Toen u echter gevraagd werd naar de auteur van één van de boeken, moest u het antwoord schuldig blijven, wat de geloofwaardigheid van uw verklaringen betreffende dit feit aantast.
Verder dient te worden opgemerkt dat het bevreemdend is dat u verklaart niet te weten of u officieel in beschuldiging gesteld werd en of er voor u convocaties zouden zijn toegekomen (zie verhoorverslag CGVS p. 15). Bovendien kan u geen enkel begin van bewijs voorleggen ter staving van de problemen die u zou gehad hebben met de Iraanse autoriteiten, niettegenstaande u beweert meermaals in aanraking te zijn geweest met de Iraanse autoriteiten.
De documenten die u voorlegt, tot slot, zijn niet van die aard dat ze bovenstaande vaststellingen kunnen wijzigen daar zij enkel uw identiteit en volbrachte legerdienst staven.
(...).”.

2. Over de gegrondheid van het beroep.

2.1. Overwegende dat verzoeker als enig middel aanvoert:

“Attendu qu'u premier moyen invoqué par le requérant à l'appui de sa demande est pris de la violation de l'obligation générale de motivation formelle de tout acte administratif confirmée par la loi du 29/07/1991 relative à la motivation formelle des actes administratifs;
Qu'en application de ladite loi, et plus particulièrement de son article 3, la motivation de l'acte critiqué doit être adéquate, c'est-à-dire exacte, complète et propre au cas d'espèce;
Qu'or, en l'espèce, la décision attaquée n'est valablement motivée ni en fait, ni en droit;
Que le requérant invoque en outre un moyen relatif à l'erreur d'appréciation dans le chef du Commissaire Général aux Réfugiés et aux Apatrides;
Qu'en effet, le requérant a fait, à l'appui de sa demande, des récits cohérents, vraisemblables, clairs et précis;
Que ces récits révèlent que le requérant a eu des activités d'opposition au régime en place dans son pays d'origine et, à raison de celles-ci, a été sérieusement inquiété à plusieurs reprises;
Que l'histoire du requérant permet de croire qu'il craint raisonnablement d'être persécuté s'il devait retourner en Iran;
Qu'à tort le Commissaire général aux Réfugiés et aux Apatrides a, pour apprécier cet élément, évoqué des circonstances de fait peut être non rencontrées par le requérant mais non nécessaires pour conclure à l'existence des critères d'application de la Convention de Genève;
Que, ce faisant, il paraît avoir ajouté des conditions d'application de la dite Convention à ce qui n'est repris par celle-ci qu'en termes généraux, susceptibles d'appréciation au cas par cas;
Que, par ailleurs, les contradictions relevées par le Commissaire général aux Réfugiés et aux Apatrides ne sont ni essentielles ni déterminantes et n'enlèvent rien à la crédibilité de l'histoire du requérant;
Qu'en toute hypothèse, il est utile de noter que ce dernier n'a pas été interpellé lors de son audition du 26 juillet 2002 sur les contradictions ainsi relevées;
Qu'il n'a dès lors pas pu s'en expliquer;
Que les droits de la défense du requérant n'ont en conséquence pas été respectés;
Que le requérant évoque à ce propos un moyen complémentaire;
Qu'enfin, on ne peut reprocher au requérant de ne pas pouvoir fournir les éléments de preuve évoqués par le Commissaire général aux Réfugiés et aux Apatrides;
Que l'histoire du requérant et la façon dont il a dû fuir son pays permettent à suffisance de comprendre qu'il ne soit pas en possession de ces éléments;

Attendu que le requérant invoque en conséquence des moyens permettant au Conseil d'Etat d'annuler la décision du 9 août 2002 pour violation des formes substantielles ou prescrites à peine de nullité, excès ou détournement de pouvoir;
Attendu qu'il sollicite le bénéfice du pro déo;
Qu'il est pris en charge par le C.P.A. S. d'Ath;";

2.2.1. Overwegende dat verzoeker de schending van artikel 3 van de Uitdrukkelijke Motiveringswet, manifeste appreciatiefout en schending van de rechten van verdediging aanvoert; dat verzoeker opwerpt dat de bestreden beslissing onvoldoende gemotiveerd is, zowel in feite als in rechte; dat verzoeker stelt dat de feiten die hij heeft aangehaald coherent, geloofwaardig, duidelijk en precies zijn; dat de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen ten onrechte heeft geoordeeld dat de feiten onvoldoende zwaarwichtig zijn om een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie te doen vermoeden; dat daarnaast verzoeker stelt dat de tegenstrijdigheden niet de essentie van zijn relaas betreffen en daarom niet determinerend kunnen zijn; dat hij bovendien nooit geconfronteerd is met zijn zogenaamde tegenstrijdigheden waardoor hij niet de mogelijkheid heeft gehad deze tegenstrijdigheden te verklaren; dat ten slotte verzoeker stelt dat hem niet verweten kan worden dat hij geen bewijselementen kan voorleggen aangezien hij diende te vluchten;

2.2.2. Overwegende dat de bestreden beslissing genoegzaam is geschraagd door het motief, ontleend aan het gebrek van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie; dat de kritiek op de motieven, afgeleid uit de ongeloofwaardigheid van het asielrelaas op zich niet kan leiden tot de vernietiging van de bestreden beslissing; dat de gegevens niet worden tegengesproken door het dossier of weerlegd door verzoeker in zijn verzoekschrift; dat verzoeker er bijgevolg niet in slaagt aan te tonen dat de feitelijke vaststellingen van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, en de gevolgtrekkingen die hij daaruit afleidt, kennelijk onredelijk zijn; dat, in zoverre de verzoekende partij wil aantonen dat de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de feitelijke gegevens van de zaak verkeerd zou hebben beoordeeld, in herinnering moet worden gebracht dat de appreciatie van de feitelijke gegevens in de eerste plaats zaak is van de overheid; dat verzoeker nalaat uiteen te zetten welke feiten door de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen "manifest fout" geapprecieerd zijn; dat, met betrekking tot de rechten van verdediging moet opgemerkt dat de bestreden beslissing een administratieve beslissing is en geen jurisdictionele; dat ten slotte dient opgemerkt dat de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen enkel vaststelt dat verzoeker, niettegenstaande hij meermaals in aanraking is geweest met de Iraanse autoriteiten, geen enkel begin van bewijs kan voorleggen; dat het in de eerste plaats aan de kandidaat-vluchteling toekomt om aan te tonen dat er een gegronde vrees voor vervolging bestaat; dat het enig middel niet gegrond is;

3. Overwegende dat de verzoekende partij geen gegrond middel tot nietigverklaring heeft aangevoerd; dat er derhalve grond is om toepassing te maken van artikel 26 van het koninklijk besluit van 9 juli 2000 houdende bijzondere procedureregeling inzake geschillen over beslissingen betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen; dat de vordering tot schorsing, als accessorium van de nietigverklaring, derhalve samen met het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen,

B E S L U I T :

Artikel 1.

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2.

De kosten van het beroep, bepaald op 175 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting, op eenentwintig januari tweeduizend en vier, door :

de H.	A. BEIRLAEN,	kamervoorzitter,
Mevr.	K. LIEVENS,	toegevoegd griffier.

De griffier, **De voorzitter,**

K. LIEVENS. **A. BEIRLAEN.**